

[J. Oskar Andersen.]

Samtykke. Jeg maa her tillige sige, at jeg ikke forstaar, hvordan man kan undgaa at faa en Proces paa Halsen fra det stakels Husejerlav, som ejer Nr. 3 i Tordenskjoldsgade og pludselig faar dette Rundetaarn — det vil sige, det er firkantet — muret op lige for Næsen og faar Lys og Luft taget bort. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at de Hirschsprungske Fabrikker, som kommer til at ligge lige overfor den nye Radiobygning, der skal bygges ud over Fortovet, hvorved Gaden vil blive snævrere, og hvorved man maa gøre Fravigelser fra Reglerne med Hensyn til Byggehøjden, føler sig brøstholdne, hvis det er rigtigt, hvad der siges, at de er i Færd med at indrette den hidtilværende Fabrik til Boliger. Det er ogsaa noget, man maa kræve Oplysning om i Udvalget,

Til sidst maa jeg sige, at det rent arkitektonisk set forekommer mig at være en højst sørgelig Plan. Bygningen kan, taget for sig selv, maaske være meget køn. Jeg skal ikke benægte, at den ogsaa efter min Mening har et vist Skønhedsmoment, som jeg ikke er blind for, navnlig i den Skikkelse, som er blevet præmieret paa Udstillingen. Men nu paaføres der den jo en ny Etage, hvorved den fuldstændig forandres. Det, jeg har imod Planen, er, at denne Bygning af en helt anden Stil klaskes lige op ad det kongelige Teater. Nu kan man sige om denne Side af det kongelige Teater, at den ikke er saa værdifuld som Façade, og at Ødelæggelsen har mindre at sige, end om det havde været Façaden ud til Holmens Kanal eller Kongens Nytorv, — det er klart. Men alligevel, den store Bygning klasket lige op ad Teatret er en Foringelse af det kongelige Teaters Arkitektur. Og er det muligt at komme uden om denne arkitektoniske Foringelse, vilde det rigtignok være meget at ønske, at man satte alt ind paa, at dette kunde ske. Derfor mener jeg ogsaa, at det Udvalg, der vil blive nedsat, maa prøve, om der er Mulighed for at fremskaffe andre Planer, som muligvis bedre kan tilfredsstille denne Forening af Radiofonien og det kongelige Teater.

En anden Ting vil jeg til Slutning gøre opmærksom paa. Man maa gøre sig klart i Udvalget, at hvis man gaar med til denne Plan, saa *har* man benyttet disse to Huse, som var købt til det kongelige Teaters Udvidelse, saaledes, at der altsaa dermed er sat Punktum for enhver Tale om Udvidelse og Forbedring af Teatret,

hvis det skulde vise sig, at den her foreslaaede Forbedring ikke er tilfredsstillende.

Vort Parti har imidlertid ikke blot stadig krævet, at der maatte være finansiel og forretningsmæssig Garanti for Driften af det kongelige Teater for Fremtiden — og vi har ment, at dette bedst kunde opnaas gennem Indrettelse af en Dobbeltscene —, men vi har ogsaa stadig krævet kunstneriske og kulturelle Garantier, idet vi — med de sørgelige Forhold for Øje i de sidste Aartier, det Forfald, der har været ved det kongelige Teater — meget vel forstaar det, som ogsaa kom frem fra den ærede Ordfører for Venstre, at man ikke kan vente, at det danske Folk i Længden vil betale de store Summer, som det kongelige Teater koster, hvis man ikke faar en Valuta for Pengene af virkelig kulturel og æstetisk Art. Derfor, naar man skal skride til en saadan Forbedring af det kongelige Teaters Drift og maaske Fordyrelse, som det i Virkeligheden kan blive — og selv om det ikke bliver en Fordyrelse, saa dog en fortsat Betaling af Underskuddet —, saa er det ganske nødvendigt, at man ikke blot tager Spørgsmaalet op om at indrette gode Lokaler for det kongelige Teater, men ogsaa søger at træffe en virkelig tilfredsstillende Ordning med Hensyn til, hvad der endogsaa talt er til Huse i disse Lokaler. Om en saadan Ordning kan der selvfølgelig forhandles i Udvalget; vi ønsker ikke at stille noget som helst Ultimatum, men vi ønsker, at der gives os Garantier for, at det kongelige Teaters Drift i Fremtiden bliver, hvad vi anser for Nationalscenen værdigt.

I saa Henseende skal jeg straks indrømme, at de sidste Sæsoner har været bedre end de foregaaende; ikke alene har der været en betydelig Forbedring med Hensyn til Forestillinger og Repertoire i det hele taget, men der har endogsaa været Forestillinger, om hvilke jeg ikke kan sige andet end, at de har været fremragende. Nogen fast Linie i Teatrets kunstneriske Ledelse mærker man imidlertid desværre endnu ikke, og Kritikken i saa Henseende vil neppe ophøre, før det bliver tydeligt, at der er Garanti for, at Ledelsen forstaar Teatrets kunstneriske Formaal paa en saadan Maade, at Linien for dets Drift kunstnerisk set er sikret, og saaledes, at man er garanteret imod en saadan Niveau-sænkning som den, vi navnlig i Krigsaarene var Vidne til. Det maa forhindres, at det Motto, der staar over Scenen: Ej blot til Lyst — bliver en saa bogstavelig